

- stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty i zasądzenie od Parlamentu Europejskiego zapłaty na rzecz pozwanej kwoty 58 700 EUR tytułem odszkodowania za koszty poniesione w ramach procedury przetargowej i zadośćuczynienia z uwagi na naruszenie dobrego imienia oraz wyznaczenie rzeczoznawcy w celu oszacowania tej szkody;
- w każdym razie obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Parlamentu Europejskiego odrzucającą ofertę skarżącej w ramach procedury przetargowej EP/DGINFO/WEBTV/2006/0003, część 2: treść przekazu, mającej na celu stworzenie internetowego kanału telewizyjnego Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾.

Na poparcie swojej skargi skarżąca wskazuje, po pierwsze na wyraźne nieprawidłowości w postępowaniu zakończonym przyjęciem zaskarżonej decyzji z uwagi na brak właściwości instytucji podejmującej decyzję, naruszenie art. 101 rozporządzenia finansowego ⁽²⁾, naruszenie art. 149 rozporządzenia nr 2342/2002 ⁽³⁾.

Po drugie, skarżąca twierdzi, że z jednej strony Parlament podjął decyzję sprzeczną z decyzją przyjętą początkowo w dniu 7 sierpnia 2006 r., na mocy której udzielono skarżącej zamówienia, bez uzasadnienia tej zmiany, a z drugiej strony, że kryteria wyboru uwzględnione w zaskarżonej decyzji nie są tymi, które zastosowano w kontekście pierwszej decyzji Parlamentu i nie są zdefiniowane w ogłoszeniu o przetargu jako takie. Kryteria wyboru tam zawarte zostały zatem naruszone, tak jak zasady równego traktowania, przejrzystości i obowiązku uzasadnienia.

⁽¹⁾ Ogłoszenie o zamówieniu „Kanał telewizji internetowej Parlamentu europejskiego” (Dz.U. 2006 S 87-91412)

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, str. 1)

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 357, str. 1)

Skarga wniesiona w dniu 13 grudnia 2006 r. — IBP i International Building Products France przeciwko Komisji

(Sprawa T-384/06)

(2007/C 20/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: IBP Ltd (Tipton, Zjednoczone Królestwo) i International Building Products France SA (Sartrouville, Francja) (przedstawiciele: M. Clough, QC oraz A. Aldred, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie odnoszącym się do skarżących w odniesieniu do okresu od 23 listopada 2001 r. do 1 kwietnia 2004 r.;
- w każdym razie, uchylenie grzywny nałożonej na skarżące lub obniżenie jej o kwotę, jaką Sąd uzna za właściwą w świetle okoliczności sprawy;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 4180 wersja ostateczna z dnia 20 września 2006 r. w sprawie COMP/F-1/38.121 — Złącza, w której Komisja stwierdziła, że skarżące wraz z innymi przedsiębiorstwami naruszyły art. 81 WE i art. 53 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym poprzez ustalanie cen, uzgadnianie cenników, uzgadnianie zniżek i rabatów, uzgadnianie mechanizmu wprowadzania podwyżek cen, przydział rynków krajowych, przydział klientów oraz wymianę innych informacji handlowych.

Na poparcie swojej skargi skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła art. 81 WE poprzez uznanie, że skarżące były stronami jednolitego, złożonego i ciągłego naruszenia art. 81 WE w okresie od 23 listopada 2001 r. do 1 kwietnia 2004 r., podczas gdy przedstawione Komisji dowody zdaniem skarżących nie popierają tego stwierdzenia.

Skarżące twierdzą ponadto, że Komisja wbrew art. 253 WE nie przedstawiła uzasadnienia lub przedstawiła niewystarczające uzasadnienie swoich ustaleń.

Skarżące twierdzą ponadto, że Komisja naruszyła ich prawo do przedstawienia stanowiska poprzez stwierdzenie naruszeń bez uprzedniego przedstawienia sprawy skarżącym w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów lub poprzez umożliwienie im przedstawienia uwag przed wydaniem zaskarżonej decyzji.

W odniesieniu do uchylenia bądź obniżenia grzywny nałożonej na skarżące, podnoszą one, że:

- a) Komisja nie zastosowała art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 ⁽¹⁾, art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 ⁽²⁾ oraz art. 5 lit. a) wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien z 1998 r. ⁽³⁾;
- b) Komisja nałożyła grzywnę na International Building Products France w wysokości 5,63 mln EUR dwukrotnie za to samo naruszenie;
- c) Komisja niewłaściwie zastosowała wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z 1998 r. oraz
- d) Komisja niewłaściwie zastosowała komunikat w sprawie współpracy ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady nr 17 z dnia 6 lutego 1962 r. pierwsze rozporządzenie wprowadzające w życie art. [81] i [82] traktatu (Dz.U. nr 13 z 21.2.1962 r., str. 87).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, str. 1).

⁽³⁾ Komunikat Komisji — wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 oraz art. 65 ust. 5 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali (Dz.U. 1998, C 9 z 14.1.1998 r., str. 3).

⁽⁴⁾ Komunikat z dnia 18 lipca 1996 r. dotyczący nienakładania grzywien lub obniżenia ich kwoty w sprawach dotyczących karteli (Dz.U. 1996, C 207, str. 4).

Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2006 r. — Aalberts Industries i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-385/06)

(2007/C 20/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aalberts Industries NV (Utrecht, Niderlandy), Aquatis France (La Chapelle St. Mesmin, Francja) oraz Simplex Armaturen + Fittings GmbH & Co. KG (Argenbühl-Eisenharz, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci R. Wesseling i M. van der Woude)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1, 2 lit. a) i 3;
- stwierdzenie nieważności art. 2 lit. b) ust. 2 w zakresie dotyczącym spółek Aquatis i Simplex;

— ewentualnie, istotne obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżące;

— w każdym razie, obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 4180 wersja ostateczna z dnia 20 września 2006 r. w sprawie COMP/F-1/38.121 — Złącza, w której Komisja stwierdziła, że skarżące wraz z innymi przedsiębiorstwami naruszyły art. 81 WE i art. 53 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym poprzez ustalanie cen, uzgadnianie cenników, uzgadnianie zniżek i rabatów, uzgadnianie mechanizmu wprowadzania podwyżek cen, przydział rynków krajowych, przydział klientów oraz wymianę innych informacji handlowych.

Na poparcie swej skargi skarżące podnoszą pięć zarzutów mających na celu wykazanie, że decyzja Komisji została oparta na oczywistych błędach w ocenie i naruszeniach art. 81 WE oraz ogólnych zasad dotyczących dobrej administracji.

W pierwszej kolejności skarżące podnoszą, że spółka Alberts nie wywierała decydującego wpływu na handlowe zachowania jej spółek zależnych Aquatis i Simplex Armaturen + Fittings oraz że spółka Alberts obaliła domniemanie tego decydującego wpływu. Spółka Alberts nie powinna zatem ponosić odpowiedzialności za zarzucane spółkom Aquatis i Simplex Armaturen + Fittings naruszenia.

Po drugie skarżące podnoszą, że niektóre dokumenty i oświadczenia świadczące przeciw skarżącym wykraczają poza sporny okres, ponieważ odnoszą się one do zdarzeń po 1 kwietnia 2004 r., natomiast inne dowody nie mogą być wykorzystane przeciw skarżącym, ponieważ nie były zawarte w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów skierowanym do skarżących, a nawet gdyby były, to zdaniem skarżących wspomniane dokumenty i oświadczenia, ujęte indywidualnie bądź łącznie, nie wykazują naruszenia art. 81 WE z ich strony.

Po trzecie skarżące utrzymują, że dowody wskazane przez Komisję nie wykazują w sposób wystarczający pod względem prawnym, że cały kartel funkcjonował po przeprowadzeniu kontroli w kwietniu 2001 r. Skarżące dodają, że zaskarżona decyzja nie zawiera uzasadnienia dotyczącego związku między rynkowym zachowaniem skarżących i zarzucaną znową.

W czwartej kolejności skarżące podnoszą, że grzywna powinna zostać obniżona, ponieważ Komisja niewłaściwie zastosowała wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien i popełniła błędy przy obliczaniu grzywny poprzez bezprawne ustalenie początkowej kwoty grzywny, biorąc pod uwagę, że zarzucane naruszenie nie może zostać uznane za „bardzo poważne”, rzeczywiste oddziaływanie naruszenia na rynek nie zostało prawidłowo uwzględnione, a rozmiar właściwego rynku geograficznego ustalono błędnie jako EOG.